

Vítam Vás!!!

Ján "Janko Temnota" Výboštek

Zazrel, zacítil, započul, zamyslel, zatúžil,
zarátal, začítal, zariekol, zašpinil i zasníval
(som) sa, zapamätal si a následne (som) zapísal to:

„Ako odomknúť zatratený Eden?“

alias

„Boj s božími veternými mlynmi alebo ako
pret'at' Gordický uzol bludného kruhu
ničenia a obnovy a nájsť zaprášené kľúče
od brány bájneho osirelého Raja“

V prvom rade, aby som sa vyhol zanechaniu dojmu, že Štúrova Slovenčina a Hodžovsko–Hatalovská reforma sú mi ukradnuté... Rozhodne nie sú!!! No i tak, už istý Čas, atypicky svojsky, niekedy píšem mená istých entít, na znak úcty s veľkou začiatočnou hláskou (presne ako meno, či 2. os. formálneho písomného styku, no tiež aj v rámci úcty). A taktiež rozlišujem medzi ľuďmi (negativitu vyžarujúcimi, netvoriacimi, pasívnymi, ...) a Ľuďmi (ktorí si zaslúžia úctu [aktívny, tvorivý a tvoriaci, a najmä pozitivitu – tzn. Lásku, Pravdu, Šťastie, pochopenie a i. – šíriaci]). A.. Zátvorky používam presne opačne, ako som sa naučil na matematike, tzn., v tomto prípade takto: (atóm [elektrón/protón/neutrón {kvarky}])...

Drahí priatelia, blízki, spoluobčania, spoluplanetári (či spoluplanetníci?), či spolukozmonauti (alebo spolukozmisti, resp. „Deti Veľkého Tresku“?) (to značí ľudia, Ľudia a všetci i všetko ostatné. v našom-ničom širo-široom Kozme...)

Keďže všetci (či výnimka potvrdzuje pravidlo?) zdieľame totožné zaradenie k živočíšnemu druhu „Homo sapiens sapiens“ a totožný chromozóm „X“ (♀ XX a ♂ XY) v pároch alelomorf genetickej informácie deoxyribonukleovej kyseliny, spoločnú životnú dobu, priestor, možnosti, radosti i starosti (áno, každý iné, no stále sú to len prejavy Starosti a Radosti), aj prístup k ostatným, naozaj, nevyhnutnostiam (teda kyslík, voda, potrava, priestor na život a odpočinok, zachovanie živ. druhu), potrebностям, nepotrebnostiam, chcenému i nechcenému...

Rád by som s Vami zdieľal tento (nie výlučne len svoj) pohľad a následný myšlienково-citový pochod. Nadšene (možno, že to pôsobí kus drzo, šialene, či egocentricky) nadväzujem na učenia väčších. Rozhodne jestvujú životné diela (myšlienky, diela, objavy, vynálezy, no i skutky a činy, ...) a ideály, ktoré prekričali i menenie letopočtov a iné huriavky, a dodnes ašpirujú o odovzdávanie ďalej... No kým mi isté aspekty a konsekvencie „sadli“ v hlave... Myšlienkový maratón...

Skalo-pevne však verím a snád' nie naivne sa nádejam, že niektorých tento výtvor osloví, oBOHatí, prekvapí, zaujme, poučí, inšpiruje, motivuje, atď. Najideálnejšie by bolo keby iba pomôže – a bol by som neskonale rád, keby všetkým, ktorí o pomoc javia úprimný záujem a vynakladajú neúnavnú aktívnu snahu.

Naopak, neprajnosť a všetci „popierači“, či dogmatici, sa pravdepodobne iba rozhorčia, rozčertia, rozčúlia, či rozosmejú.

Tááákže! Pripúťajte sa! Ideme na to!

L

udia a viery... Ideme spolu ruka v ruke, takmer, od nášho počiatku na tejto planéte. Vždy sme evidovali niečo nezachytiteľné zmyslami a fascinovalo nás to. Preto vznikli bohovia a náboženstvá. Ako polyteistické, tak i monoteistické. Je ich nespočetné množstvo a možno nemá pravdu ani jedno z nich, no tak isto je možné, že kus pravdy majú všetky!

Nech sa na to pozrieme z akéhokoľvek uhla pohľadu, tak prvopočiatok, ako Vesmíru, tak i Mliečnej dráhy, Planét, atmosféry, Života ako takého, či našej civilizácie, bol jednoznačne zázrak! To predsa každý z teologických smerov, svojím spôsobom, aj hlása! Na počiatku bol Boh... Na počiatku bolo vajce (ab Ovo, i viackrát...)... Na počiatku bolo snenie... Nech na počiatku bolo, kľudne, aj Nič... No stalo sa! Zázrak? Výbuch? Div? Explózia? Erupcia? Teraz sa však nejdeme venovať otázke „Prečo?“.

Kedže sme Európania, vrátim sa ku kresťanstvu, ktoré je však relatívne mladým náboženstvom. Prvé knihy starého zákona, z ktorého pôvodne čerpali Židia, boli, údajne, už v 5. stor. pred n.l. (Ante Christum [a niekde i A.C. natum]), no kresťanstvo ako také, vzniká až okolo r. 33 Anno Domini – najskôr, ako prenasledovaná a utláčaná sekta izraelitov, skrývajúc sa – vtedy sa ešte neoháňalo krucifixom – pod symbolom ryby „**Ichtys**“.

Zrovnoprávnené ostatným náboženstvám však bolo až v r. 313 A.D. Milánskym ediktom Konštantína I. Veľkého (žil r. 280 – 337), ktorý bol pokrstený, paradoxne, takmer, až na smrteľnej posteli. Po smrti však bol, i tak, blahorečený (zrejme prvý “pohan“ vyhlásený za svätého).

K

restanstvo sa delí na katolícku, evanjelickú a pravoslávnu cirkev + registrované rády a rehole. Chrámom je kostol, kňazom sa hovorí otče/otec, farár, či – vo východnej pravoslávnej cirkvi – „pop“. Základná kniha je Biblia. Tvorí ju Starý (Mojžišove pentateuchy; cez stvorenie Sveta i človeka, Babylon, potopu, tuším, až po Jána Krstiteľa) a Nový Zákon (príbehy Ježiša Krista a apoštolov, až po zjavenie apoštola Jána). Veľmi rozsiahla, hlboko-myšlienková i – citová literatúra... Mať aspoň potuchy, čo to tá Biblia je, je triviálna, základná znalosť a prelistovanie jej litier, aspoň raz za život, pokladám za zdravý záujem o získavanie všeobecného prehľadu.

O

Adamovi a Eve sme, akiste, všetci aspoň počuli. O Bohu, verím, taktiež, O jednom darovano-obetovanom rebre... O Rajskej záhrade... O riekach _____... O stromoch Života a poznania... O zákaze jesť zo stromu poznania... A v neposlednom rade, i o hadovi... O jeho otázke... O pochybnostiach, porušení tabu a deportovaní z Edenu... O následných ranách a skúškach... O Pekle... O Očistci... O Raji... O Nebi... O archanjeloch a padlých anjeloch – démonoch kraľujúcich v horúcom Pekle...

K

ým sme si spolunažívali v Raji, tak nás ruka božia chráni pred „Pandorinou skrinkou“ (viem, je to grécka mytológia, no paralela tam je...). Zrazu, po vyhnaní, sme sa zaodeli do koží a listov, a začali sme starnúť a bojovať o život... Jedlo bolo treba hľadať a najmä poznať, zbierať, či loviť... Následne spracovávať a konzervovať... Zvyknutý na pánbožkove rady, dlho sme

si museli trápiť závity... V Záhrade sme mali všetko...
Príjemne teplo, Slnko i chládok, čerstvé ovocie i
zeleninu, pramene, ... V raji boli pre nás vojny a
choroby iba španielska dedina... Alebo prírodné živly a
katastrofy...

N o pokiaľ sme my boli
sklamaní iba raz (jedno vyhnanie z
jedného Raja, že?), tak Boh bol sklamaný dvakrát – my,
jeho „deti“, aj 9-ty archanjel Lucifer, od ktorého mal,
podľa mňa (i klebiet, že mal byť najmocnejší), dosť
veľké očakávania... A preč nás hnal všetkých. No bol to
konečný verdikt? Čosi mi hovorí, že ak považujeme
kráľa Šalamúna, za najspravodlivejšieho sudcu, ... Od
niekoho sa tomu tiež asi len priučil, resp. to
odporoval... Síce sa hanbím za svoj katolícky krst
(kvôli lúpežným, vražedným križiackym výpravám i
kňazom nariadenom zákaze sobášiť sa, z čoho potom
vyplývajú kauzy so znásilneniami maloletých a i.), no
mám v božie sudcovské schopnosti veľké očakávania.

J edna okrídlená ľudová
múdrost' hovorí, aby sme pred
odsúdením pomysleli na vlastnú nápravu... Čo ak nás
Boh chcel iba napraviť? Čo ak bolo jeho zámerom to,
aby sme boli odkázaný na to, hlboko sa nad tým, i nami
samotnými, zamyslieť...

K edysi sme mali domov v
božskej záhrade a nevážili sme si
to, tak sme šli, niekto do Pekla, niekto do Očistca,
niekto sa klame a snaží si spraviť hmotný raj... No
koľkí dnes ešte vieme, o čo sme vlastne prišli? Koľkí
tam ešte chceme? Koľkí sa tam zmestíme? Koľkí si to
zaslúžia? Koľkí nie? Ale najmä! Ako by sa to vôbec
mohlo dať? Nuž, aj takúto kliatbu, mohol vtedy nechať

hrom zaznieť:

„Keď si “prvú” a “poslednú” bez masiek za jeden stôl sadnú,
krásy zabudnutého Raja späť na našu matku Zem padnú!“